

Det sidste var nu rigtig nok, og Inger gjorde da heller ingen Indvendinger. Hun havde nu opgivet Hofjægmesterinden, ja tænkte i Grunden ikke mere paa hende. Desuden: den verdensmandsmæssige Maade, hvorpaa Per havde aabnet Laagen for hende og derefter med en Hovedbøjning var traadt til Side for at lade hende gaa først igennem, — der var noget heri, hun ikke modstod.

De kom ud paa en blomsterbroget Græsmark, der skraanede ned imod Engen. Det var begyndt at blæse lidt op — der dansede en Støvhvirvel frem og tilbage ude paa Landevejen — Skyerne havde spredt sig, men Luften var tung af Varme.

»Er her ikke prægtigt!« sagde Per, — han standsede og gjorde en Haandbevægelse udover det solsmilende Landskab — med en Stolthed, som var det altsammen noget, der tilhørte ham personlig, og samtidig dog med en skjult Fortvivlelse, som udsprang af Bevidstheden om, at det hele snart skulde være en fjern Drøm for ham. »Er det ikke omtrent saadan, man tænker sig Paradiset? ... Jeg tror ikke, jeg nogetsteds i Udlandet — end ikke i Italien — har set noget skønnere Men er De ikke bleven træt, Frøken? Vil De ikke sætte Dem? Græsset er ganske tørt. Og her lufter det da lidt ordenlig.«

Inger, der opdagede, at hun virkelig var noget